

זרע שמשון
רבי שמשון היים
ב"ר נחמן מיכאל נחמני זצ"ל
הבטיח למי שילמוד בספריו:
תשלומי חן וחסד ושלמא רבא
מן שמיא ועינים תראנה בנים
ובני בנים כשתלי זיתים סביב
לשולחנכם, חכמים ונבונים
ובתים מלאים כל טוב, גם עושר
גם כבוד לא יסופו מזרעכם וכו';
בני היי ומוזני טבי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושת'לים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוה להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהמנים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

לב העברי
רבי עקיבא יוסף
ב"ר יחיאל שלעזינגר זצ"ל
כתב בצוואתו
בקשתי שטוחה שישתדלו
להדפיס ספרים שלי, ואני
תפילה להש"ת, צעק לבי אל ה'
בין בחיי בעוה"ז, ובעוה"ב אם
יהיה בכוחי, אקוה שלא להיות
כפוי טובה ח"ו, ובעולם האמת
אקוה כי לא יבושו בי תומכי.

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושת'לים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוה להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהמנים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

מלליצי יין עשיר

אתוון דאורייתא
רבי יוסף
ב"ר יהודה ענגיל זצ"ל
העיד חתנו הגאון רבי יצחק
מנחם מארגענשטערן זצ"ל
בהספרו
רבינו בטרם עלה השמימה
הבטיח כל מי שייטיע בהדפסת
החיבורים שלו יהיה לו למליץ
ישר בעולם העליון

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושת'לים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוה להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהמנים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

די שטערקסטע סגולה פאר אלע פראבלעמען

פארוואס האב איך פראבלעמען אין שטוב?
פארוואס גייט מיך אזוי שווער מיט פרנסה?
פארוואס האב איך צער גידול בנימ?
פארוואס קען די דאקטער מיך נישט העלפען?
פארוואס האב איך נישט קיין מזל?

תירוץ

זייל די מקטריגים לאזען נישט אז מיינע תפילות זאלען נתקבל ווערען
וואס איז די עצה? זיך איינקויפען מליצי יושר!

צדקת הצדיק
רבי צדוק
ב"ר יעקב רבינוביץ זצ"ל
אמר קודם פטירתו
שמבטיח כמו הבטחת בעל
מלא העומר שמי שידפיס
דבריו יהיה לו למליץ ישר

מלא העומר
רבי אריה לייב ב"ר משה
צינץ זצ"ל ביקש קודם
פטירתו שיתנו לו דף ורשם
בשארית כוחותיו:
מי שישתדל בהדפסת ספרי אהיה לו
למליץ, וכן הנה"ק רבי צדוק הכהן
מלובלין וז"ל: הבטיח הגאון שיעשה
טובה לכל הגושת'לים והמטייעים
הרוצאת חיבוריו לאור, וכן היה באמת.
שעשה טובה לכולם.
(הקדמה למלא העומר)

אבני נזר
רבי אברהם ב"ר זאב
נחום בורנשטיין זצ"ל
הבטיח קודם פטירתו:
אם ילמדו בספרים שלי,
אהיה למגן ולעזר גם אחר פטירתי
ממש כמו בחיים.
(ארץ צבי להגה"ק מקו"י גלוב עה"ת
עמוד רמ"ב) וכן"כ השם משמואל:
ובטח יהיה למליץ ישר
למיימנים בה

ילקוט סופר
רבי יוסף לייב ב"ר אליעזר
זוסמאן סופר זצ"ל
כתב בצוואתו למי שילמוד או יפרסם דבריו
אני אטיב עמוה להמליץ טוב בעדם
לפני אל חי, ואם יבואו על קברי
יתפללו ויאמרו איהו מזמורי תהלים
ג"כ אשתחוה גם אני לפני שמוע
קול בכיות עמו ישראל בהמנים
ואצטרף תפילתי עמהם
לטוב להם כל הימים

זייט מקיים די צוואה פון די זרע שמשון, פלאצקע גאון, אבני נזר, ילקוט סופר, צדקת הצדיק, לב העברי, רבי יוסף ענגיל, רעננה רב, און ר' יחזקאל אברמסקי, ר' זבולון המבורגר זצ"ל וואס האבען מבטיח געווען צו זיין מליצי יושר פאר ווער עס וועט פארשפרייטען אדער לערנען זייערע ספרים.

זרע שמשון

לע"נ הרה"ק המקובל המלוב"ן ר' רפאל ב"ר אברהם ריס ז"ע

ואיש את קדשיו לו יהיו, איש אשר יתן לכהן לו יהיה. אמרו בברכות (דף טג): כל מי שאינו נותן תרומות ומעשרות לכהן, סוף נצרך לכהן על ידי אשתו, שנאמר ואיש את קדשיו לו יהיו, וסמך ליה איש איש כי תשטה אשתו. ונראה דלפ"ז יש לפרש כוונת הכתוב (משלי יד:כד) 'עטרת חכמים עשרם אולת כסילים אולת', דלכאורה אינו מובן מה דכתיב ב' פעמים תיבת 'אולת'.
ויובן עפ"י מה שדרשו (שבת קיט). 'עשר תעשר', עשר בשביל שתתעשר. ואמרו בברכות (דף לה): אמר ר' יוחנן משום רבי יהודה בר אלעאי, בא וראה מה בין דורות הראשונים לדורות האחרונים, דורות הראשונים היו מכניסים פירותיהם דרך טרקסמן כדי לחייבם במעשר, דורות האחרונים מכניסים פרותיהם דרך גגות חצרות וקרפופות כדי לפטרן מן המעשר, ע"כ. ונראה דלפיכך לא נתברכו פירותיהם. וידוע מאמר חז"ל (סוטה ג): איש איש כי תשטה אשתו, אין אדם חוטא אלא אם כן נכנסה בו רוח שטות.
ועפ"י כל דברי חז"ל אלו מתפרש יפה כוונת הכתוב 'עטרת חכמים עשרם', שכאשר יתברכו פירותיהם ויתעשרו, זהו עטרה להם, שזה סימן שהם מקיימין את המצוה כהלכתה. אמנם 'אולת כסילים' שהם אינם מקיימים את המצוה כהלכתה, ומכניסים את פרותיהם דרך גגות די לפוטרים מן המעשר, וממילא אינם מתעשרים, זה יגרם להם 'אולת' אחרת, והיינו אולת של אשתו, שמפני שלא נתן את המעשרות לכהן גורם שתשטה אשתו, ונמצא מפסיד ב' דברים, הן שאינו מתעשר, והן שאשתו נאסרת עליו. (זרע שמשון אות ג).

לע"נ הגיד יעקב מאיר ב"ר בצלאל אלתר זצ"ל י"ג סיון
וידבר ה' וגו' צו את בני ישראל וגו' יש
 כפולים הרבה עפ"י הפשט. ובמדרש רבה
 (פרשה ז' סי' א') איתא: צו את בני ישראל
 וישלחו מן המחנה וגו', הה"ד (משלי כ"ה)
 'הגו סיגים מכסף ויצא לצורף כלי', א"ר
 תנחומא ב"ר אבא, מהו 'הגו סיגים
 מכסף', כל זמן שהפסולת הזו בכסף, אינו
 מראה יופיו וכו', וסתננו הפסולת ממנו,
 מיד הוא מראה שבו וכו', ויצל בשעה
 שיצאו ישראל ממצרים, היו כל רובן
 בעלי מומין, למה מפני שהיו יגעים בטיט
 ובלבנים, ועולים לראש הבנין וכו', או
 האבן נופלת וקוטעת ידו, או הקורה או
 הטיט נכנס בעיניו והוא נסמא, והיו בעלי
 מומין. כיון שבאו למדבר סיני, אמר
 האלהים כך הוא כבודה של תורה שאתן
 אותה לדור בעלי מומין, ואם אמתין עד
 שיעמדו אחרים, הרי אני משהא במתן
 תורה. מה עשה האלהים, אמר למלאכים
 שירדו אצל ישראל וירפאו אותו, ותדע לך
 שכן הוא, שנאמר 'כל המחלה אשר שמתי
 במצרים לא אשים עליך כי אני ה'
 רופאך', הרי לך שנתרפאו, ע"כ.
 ותמוה דמנין מפסוק זה שנתרפאו. ונראה
 שהוקשה למדרש קושית הגמ' (סנהדרין
 קא:): כתיב 'כל המחלה אשר שמתי
 במצרים לא אשים עליך כי אני ה' רופאך',
 וכי מאחר שלא שם, רפואה למה. לכן
 מפרש המדרש כך, תדע שכן הוא דאם
 תשמע לדברי תורה שלא אשים עליך כל
 המחלה אשר שמתי במצרים, דזה תראה
 ממה שאני אהיה רופאך מן התחלואים
 שכבר היו בך במצרים בזכות התורה
 שהייתם מקבלים במצרים, א"כ כש"כ
 שלא אשים תחילה.
 וסיים המדרש: 'אבל כיון שעשו אותו
 מעשה של עגל, חזרו למומן, ונעשו זבין
 ומצורעין'. ובהו יובן הכתוב שאמר
 'וישלחו מן המחנה כל צרוע וכל זב מזכר
 עד נקבה תשלחו', דאע"פ שהנקבות לא
 נשתתפו בחטא העגל, אעפ"כ הרי אמרו
 (ב"ק צב). 'בהדי הוצא לקי כרבא' (-
 כשעוקרים את הקוקן שגדל אצל הכרוב,
 פעמים שנעקר הכרוב עמו, ונמצא
 דשכנים של הרשע לוקים עמו), וכמו
 שנענש אדם בעבור חוה שהתחילה
 העבירה.

תולדות הבן לאשרי ז"ע

מספר הרה"ר אברהם קליינקופמן, שבילדותו למד אצל
 רבינו הצדיק מרעננה ז"ע, בשנת תשל"ב כשהייתי ר"מ
 בישיבת רבנו חיים ברלין בארה"ב, באתי לארץ הקודש,
 ונסעתי לבקר את הצדיק בעיר רעננה, לא היתה לי כתובת,
 אך כשהגעתי לרעננה, שאלתי את הנהג אם מכיר את רבי
 יצחק הוברמן, הוא שאל אותנו: הצדיק? עניתי שכן, והוא
 הוריד אותנו ממש בסמיכות לביתו.

היה לו ממש צירף ישן, הדפנות היו מטות ליפול, אחד
 מהדפנות נתמך בטלאים ממש, מסביב היה הכל שדות
 ריקים, נקשנו על הדלת, הרבנית פתחה לנו כפי שהיינו
 מכנים אותה בתור ידיים "מימע לאה" (-דודה לאה), היא
 שאלה מי אתם, עניתי לה שאני אברהם קליינדל'ס, היא
 שמחה לקראתי, הכניסה אותנו פנימה, בתוך הצירף היה
 מיטה ושולחן וארון ספרים על כל אורך החדר, ובצד היה
 כמה מדרגות לרדת לחדר נוסף, והבנתי שהצדיק יושב
 שם. התחלתי לרדת לשם, הרבנית אמרה שלא אפריענו,
 כי הוא לא מסיח באמצע הסעודה, המתנתי עד שיברך
 ברכת המזון, מרוומם את הנפש היה לשמוע אותו מברך
 ברכת המזון בהתעוררות ובדבוקות רבה ועצומה שארכה
 לו בסביבות עשרים דקות תמימות ללא גזומא.

לאחר שסיים, ניגשתי אליו, הוא היה אז כמעט סגי נהור,
 הגשתי אליו את ידי, הוא שלני מי אני, השבתי 'אברהם'
 קליינדל'ס, והוא שאל שוב מי אתה? עניתי 'אברהם
 קליינקופמן'. ושוב הוא שואל מי אתה? ואז נזכרתי שהוא
 היה מכנה אותי 'אברהם' - כינוי לשם 'אברהם', ועניתי
 שאני 'אברהם', ואז הוא השיב: 'אה אברהם' ע' תגיד
 לי, החינוך שנתתי לך בילדותך עשו ממך אדם ישר? כך
 שאל בצחות. כשאמרתי לו שאני עוסק במסכת עבודה
 זרה, החל להרצות את הסוגיה בבקיאיות ובעמקות כאילו
 עתה עסק בסוגיה זו, כשהוא מוסיף ואומר את דברי
 חידושי על הדף בבחינות ובריטות, הוא היה ממש
 חלוש, והדיבור בהתלהבות ובחיות עצומה עלה לו במאמץ
 גדול מאד, ולאחר רבע שעה הוא התמוטט על המטה,
 וקיבל התקף של קוצר נשימה, נח כמה דקות, חזר לעצמו,
 ומיד כלביא ישאג המשיך את הסוגיא במקום שאחז
 במשך עוד כמחצית השעה, עד ששוב נפל והתמוטט על
 המטה באפיסת כוחות ממש.

והרבנית שראתה שזה ממש לוקח לו את כל הכוחות,
 חששה לחייו, וביקשה מאיתנו שנפסיק לדבר עמו
 בלימוד, אולם הצדיק המשיך בחיות חדשה ביתר שאת
 וביתר עוז להעמיק ולפלפל בסוגיא, כך במשך שעה
 ארוכה המשיך לדבר בלימוד כשהוא מתמוטט על המטה,
 נח קצת, ושוב חוזר לדבר בלימוד בהתלהבות ושמחה
 גדולה.

באותה תקופה של חודשיים ששהייתי בארץ, באתי אליו
 ששה פעמים, וכל פעם שהייתי נכנס אליו, היה מדהים
 לראות את כוח הזכרון שלו, הוא היה ממשיך לדבר בלימוד
 מהיכן שהפסקנו בפעם שעברה, ושוב היה הדבר חוזר על
 עצמו, אומר בפנינו חידושים עצומים במסירות נפש עד
 כדי אפיסת כוחות ממש, הכל היה המשך אחד ארוך
 בעמקות ובחריפות גדולה, מקשר את כל הסוגיות שם
 כמקשה אחת, על כך נאמר "אם יתן איש את כל הון ביתו
 באהבה", שאהב רבינו את התורה. (ברכה משולשת)

רבוא, והוא נגד ששים רבוא אותיות
 לתורה, ולמדנו בזה, שלא נגרע מספר
 הטהורים המשלחים מששים רבוא שהוא
 מספר בני ישראל, וזה שאמר 'בני
 ישראל'.

לע"נ הרה"ק ר' יחזקאל שרגא ב"ר יואל זוסמאן מערץ זצ"ל
 יא"צ ט' סיון

נזירות שמשון. הדין הוא, דמי שנדר
 להיות נזיר כפי שהיה שמשון, הריהו נזיר
 כל ימיו בנוגע איסור התגלחת ואיסור
 לשתות יין, אבל מותר להיטמא למתים,
 שכן מוצאים בשמשון, שהרג את
 הפלשתי (ע' נזיר ד:). ונראה דאיתא
 בזהר (ח"ג דף פח:). אמור אל הכהנים
 בני אהרן, 'בני אהרן', ולא בני לוי, דאהרן
 דהוא שירותא דכל כהני דעלמא, דביה
 אתרעי קוב"ה מכלא, בגין למעבד שלמא
 בעלמא, ובגין דאהרן ארחוי סליקו ליה
 להאי, דכל יומי דאהרן הוה משתדל
 לאסגאה שלמא בעלמא, ובגין דארחוי
 כך, סליק ליה קוב"ה להאי למיעל שלמא
 בפמליא דלעילא. (-בני אהרן, ולא בני לוי,
 כי אהרן הוא התחלה לכל כהני העולם,
 כי בו בחר הקב"ה מכל, כדי לעשות שלום
 בעולם, ומשום שדרכי של אהרן, העלו
 אותו לזה. כי כל ימיו של אהרן היה
 משתדל להרבות שלום בעולם. ומשום
 שדרכי כך, העלהו הקב"ה לזה, שיכניס
 שלום בפמליא של מעלה).

והנה מה שנזיר שמשון מטמא למתים,
 מבואר בספרי הקבלה, דאין בזה פחיתות
 קדושה משאר נזירים, רק אדרבה, מחמת
 שקדושתו גבוהה מאוד נעלה אשר אין
 שם אחיזה לחיצונים, לכן מותר לטמא
 למתים. ולקרב דבר זה אל השכל, נראה
 לפי מה שאמרנו (ע"ז מה). דכל שאין בו
 תפיסת יד אדם, אינו נאסר משום עבודה
 זרה, כגון המשתחוה להר, לא נאסר להר.
 וכן חזינן במקוה דמטהר דוקא בדבר
 שאין בו תפיסת יד אדם, דמים שאובים
 אינם מטהרין משום שיש בהם תפיסת יד
 אדם, ואדרבה, הם מקבלים טומאה.

ולכן נזיר שמשון שאין קדושתו בידי
 אדם, [אלא ממשיך עליו נזירות שמשון,
 ואין זה קבלת נזירות מחדש], אין
 קדושתו מקבלת טומאה, והותר לטמא
 למתים. משא"כ בנזיר בעלמא שמעצמו

מקבל הנזירות, נאסר בטומאת מת.

אך יוקשה לפ"ז, דלמה נאסר הכהן מלטמא למת, הלא קדושתו מבטון, ואין
 קדושתו בידי אדם. לזה בא הכתוב ליתן טעם 'הכהנים בני אהרן', שקדושתם
 היא במה שהמה 'בני אהרן', 'ואהרן ארחוי סליקו ליה להאי', כדברי ה"הזוה"ק,
 דאהרן זכה לזה משום שהיה משתדל להרבות שלום בעולם, ונמצא דיש
 בקדושתו תפיסת יד אדם, ולכן נאסרו הכהנים לטמא למת. (נאות הדשא
 ח"ב עמוד שכ"א).

לע"נ הגיד זעליג ראובן ב"ר צבי בענינס זצ"ל יא"צ ז' סיון

סמיכות פרשת נזיר לסוטה. בגמרא (סוטה ב.) למה נסמכה פרשת נזיר
 לפרשת סוטה, לומר לך שכל הרואה סוטה בקלקולה יזיר עצמו מן היין. והנה

חזרו ואמר 'אל מחוץ למחנה תשלחם',
 כי דגלי מדבר היו כנגד מחנה שכינה כמפורש בזהר, וא"כ אותם שנשלחו,
 נשלחו גם ממחנה שלמעלה, דבדואי נדחים הטמאים מן דגלים שלמעלה,
 שכל אחד היה שורש למעלה, ושורש נשמתו בדגלים העליונים, ומי שהיה
 טמא, מתרחק גם מדגלים של מעלה. לכן אמר 'אל מחוץ למחנה' העליונה
 שנתרחקה נשמתם, משם 'תשלחם', [וזו על ידי שתשלחם כאן].

והוסיף הכתוב: 'ולא יטמאו את מחניהם אשר אני שוכן בתוכם', שאעפ"י
 שכבר היתה השכינה שרויה ביניהם בטרם ששלחם, מ"מ הם מוזהרים על
 כך שלא יטמאו את מחניהם' אשר אני שוכן בתוך טומאתם. ולכן חזר ופירש
 'ויעשו כן בני ישראל וישלחו אותם אל מחוץ למחנה', והורות שנתכוונו
 לשלח אותן שהיו משולחים מחוץ למחנה העליונה. וסיים 'לכאשר דבר ה' אל
 משה כן עשו בני ישראל', ולכאורה נראה שהוא מיותר. אך נראה שסיפר איך
 שלא נגרע מספר בני ישראל, ששורש בחינת מספר שלם שלהם הוא ששים

בתורה הקדושה נאמרה פרשת נזיר אחר פרשת סוטה, ובתורה שבעל פה בגמרא נסדר מסכת נזיר קודם מסכת סוטה.

ונראה דהנה להבין הענין מה זה שצריך להזיר את עצמו מפני שרואה אחר שקלקל, יש לומר שהוא כענין אומרם ז"ל (חגיגה ה:): מחוי במחוג קמי מלכא, שלפני המלך הדרך לרמוז ברמיזות. ותורה שבכתב נקרא 'קמי מלכא', לפני מלך מלכי המלכים, והרמיזות הוא הבת קול שיוצא בכל יום, שמזה בא ההרהורי תשובה בלב כידוע. וכן כל עניני המעשים אשר יארע לפני האדם בהזדמן, המה רמיזות מלעילא שייקח לו מהם רמיזא דחכמתא, כידוע מהרבי ר' זושא זצ"ל שהלך בדרך ונזדמן שנפל לערל אחד עגלה עם שחת (הנקרא הַא), וביקש ממנו שיעזרו להקימו, והשיב שאינו יכול. אמר לו הערל: יכול אתה, אבל אינך רוצה. אמר הרבי ר' זושא לעצמו: שמע מה הוא אומר, הוא מרמז על ה' תתאה שנפלה וביכולתי להקימה ואיני רוצה. וכמו כן המה כל הענינים שנזדמן לפני עיני האדם, המה רק לרמזים לפניו. ולכן נזכר בתורה שבכתב סוטה קודם נזיר, שמזה שנזדמן לראות זאת, צריך להבין שבטח צריך להזיר עצמו מן היין.

אבל בתורה שבעל פה בגמרא נסדר נזיר קודם סוטה, והוא כענין אומרם ז"ל באבות (ב', ט') איהו דרך טובה וכו' הרואה את הנולד היינו מצד חכמתו רואה מקודם שמזדמן לפניו מה שיוכל להולד מזה ומזיר עצמו מן היין וכן בכל ענינים. ויש לומר שזהו מה שמואב בזה"ק (ח"ב ו' ב) 'חכימי עדיפי מנביאי כי נביאי לזימנין שרא עלייהו רוח קודשא, אבל חכימי בכל שעתא'. כי נביאי המה ענין הרמזים שמקמי מלכא, והוא רק בעת שמזדמן לפניו, אבל חכימי היינו מי שרואה תמיד את הנולד מה שיוכל להזדמן לפניו הוא רואה בכל עת ובכל שעה שידע להזהר גם אם לא נזדמן עוד לפניו.

לע"נ הרה"ק ר' יהודה ב"ר אלטר יחזקאל אליהו זצ"ל מדיקוב יא"צ י"א סיון

ברכה ה' וישמרך. איתא במדרש (הובא בדמשק אליעזר): 'ברכך' בתלמוד, 'וישמרך' שיתב זכותך. ונראה הכוונה, דהנה שכר מצוה בהאי עלמא ליכא, וכתבו הטעם דשמא יחטא אח"כ, ונמצא דהיה שכרו שלא כראוי. ולפ"ז במי שמזכה הרבים אשר אין חטא בא על ידו, בזה אין חשש שמא יחטא, והקב"ה יוכל ליתן לו שכר מיד כראוי. וזה הכוונה 'ברכך' בתלמוד, ותהיה זוכה ומזכה הרבים בלימוד התורה, ועל ידי כן 'וישמרך', שיכתב זכותך ויוכלו לשלם לך תיכף ומיד, כי אין חשש מכשול.

ועוד יש לומר, דהנה אמרו (קידושין מ.) מחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, וחישוב לעשות מצוה ונאנס ולא עשאה מעלה עליו הכתוב כאילו עשאה. וכתבו המפרשים דודאי דאם עושה המצוה בפעולה, דודאי חשוב יותר מן העושה הפעולה במחשבה, דהרי אם נעשה המצוה רק במחשבה, אם יהיה לו אח"כ מחשבה רעה, יתבטל המחשבה הטובה. לא כן כשעושה המצוה בפעולה, אז לא יוכל מחשבה לבטל המעשה. והנה זה שמברכים בברכת כהנים 'וישמרך', שתכתב זכותך, דכיון שהקב"ה בחסדו כותב מיד מחשבתו הטובה בספר, הוי כמו פעולה, ולא יוכל אח"כ שום מחשבה לבטלו. וכיון דהקב"ה כותב המחשבה טובה ולא יתבטל, יוצא איפוא דמקיים העשה שני פעמים, ומקבל שכר הן על המעשה, והן על המחשבה, ולפ"ז טוב לו שנברא, דידוע מה שפירש המהרש"א (עירובין יג.) דמה שנמנו וגמרו דטוב שלא נברא משנברא, היינו שמנו מנין תר"ג מצות, וראו שרבו הלאוין שהן שס"ה שמגיע עליהם עונש, יותר מעל העשין שהן רק רמ"ח אשר האדם מקבל עליהן שכר, ולכן גמרו דטוב לו שלא נברא משנברא, דקרוב יותר מעונש משכר, עכ"ד. אמנם כיון דמחשבה טובה הקב"ה מצרפה למעשה, והקב"ה 'כתב זכותך' ולא יתבטל, לכן טוב לו שנברא.

^א מובא בקונטרס עץ החיים (בסוף ספר נפש החיים), וז"ל: אמר רבינו, ליקח עצה מהתורה, היינו שאלמדו בחשק ש'אזדמה אז בעצמי שלמדתי לשמה, ומפנה את דעתי לענין המבוקש לעשות או לא לעשות, וכאשר יסכים בדעתו כן יעשה ויצליח.

^ב מובא מהרה"ק רבי אליהו מגריידיץ (חידושי ר"א גוטמאכר, ריש תענית), דהסיבה שאין האדם נענה בתפלתו, הוא בגלל המקטרגים שאינם מניחים תפלתו לעלות למעלה. והעצה לזה, שבעת שהוא זקוק לרפואה וכדומה, ילמוד איהו ענין בתורה העוסק בענין רפואה, ובשעה שלומד הוי שכינה שורה כנגדו, לכן יכין אז במחשבתו באמצע לימודו בקשתו לה' ויושע, כי אין המקטרגים תופסים מחשבות בני אדם, ואינם יודעים כי בשעת לימודו הוא עוסק בתפלה, לכן יעלה תפלתו לה' בלי מקטרגים. וז"ל: בירור אצלי אף בלי שום ראייה, רק מצד הסברא, דיש להתחכם שתתקבל התפילה ולהעמיס בשעת הלימוד מבוקשו בתוך תיבת הלימוד אשר מוציא מפיו, ויותר אם העמיס בלשון הקרא אשר הועמד הדרש עליו.

ג בן יהודע שם תירץ וז"ל: נראה לתרץ, דהתם אפשר שכתב שם אחד שאינו משמות שאינם נמחקים לדבא ביה איסור מחיקת. ולדידי חזי לי בהשערת השכל שכתב שם 'מה"ש' שהוא אחד משמות ע"ב, דבקלהת יעקב (ערך מה"ש) כתב, דסגולת שם זה להציק את האדם על המים

וזה הכוונה מה שאנו מתפללין 'זכרנו לחיים מלך חפץ בחיים', דלך לבדך היה די אם היה רק זכירה לחיים, דאתה מלך חפץ בחיים, אבל אעפ"כ אנו מבקשים אותך 'וכתבינו בספר החיים', ולא יהיה רק זכירה לבד, וזה 'למענך אלקים חיים', בשביל מדת אלקים, דמדת הדין אשר יוכל לקטרג ח"ו ויבטל הזכירה, ולכן מבקשים 'וכתבינו בספר החיים'.

לזכות ש.ב.פ.פ. לזוה"ג בקרוב ובניקל

ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו וגו' מבין שני הכרובים וידבר אליו. בבעל הטורים כתב ד'מבין שני הכרובים' ר"ת 'משה'. ונראה לי, כי הוא לדורות, בזמן אשר אין נביא, [דאם אינו יודע מה לעשות, אז יבקש עצה מהתורה], דעכשיו אין לנו כי אם תורה, והוא מלמד מה לעשות, ככתוב 'לי עצה ותושיה' (משלי ח:ד). וכן כתיב 'גם עדותיך שעשועי אנשי עצתי' (תהלים קי"ט), הרי דאין לנו שיעור כתורה הזאת אשר עצת ה' היא תקום בה, ו'משה' מכונה כל תלמיד חכם שבדור, כדאמרו (שבת קא:): 'משה שפיר קאמרת'. וזה שאמר הכתוב 'ובבא משה אל אהל מועד לדבר אתו', ללמוד בבהמ"ד, כי בזה מדבר עם השכינה, כדאמרו (ברכות ו.) דמנין שאפילו אחד שיושב ועוסק בתורה ששכינה עמו, שנאמר 'בכל מקום אשר אזכיר את שמי אבוא אליך וברכתיך'. אז זוכה ל'וישמע את הקול מדבר אליו', דמהתורה יבין דרכו איך להתנהג.

ושמעתיה בשם הרב בעל נפש החיים זצ"ל שאמר, דאם אין לאדם עצה מה לעשות, אז יישב עצמו ללמוד בלא שום פניה, כי אם לשמה בדביקות העיון, ובאמצע הלימוד בהתקשרות בה, ישים על לבו ענין המבוקש, וישג עצה נכונה, שהוא כמו רה"ק. וכמה פעמים הנסיון הוכיח לי כי הלימוד עצמו הביאני לענין המבוקש לדעת את דרכיו. וזה הרמז ד'מבין שני הכרובים' ר"ת 'משה', דמכח ואמצעות תורת משה, זוכה ל'וידבר אליו', וככתוב (ישעיה מ"ח) 'אני ה' מלמדך להועיל מדריךך בדרך תלך'.

לזכות פ.ב.פ.ע. להצלחה בכ"ע

ומחה אל מי המרים. אמרו בסוכה (דף נג.) בשעה שכרה דוד שיתין לבית המקדש, צפו מי התהום על הארץ ובעא למשטפא עלמא, אמר דוד מי איכא דידע אי שרי למכתב שם אחספא ונשדיה בתהומא, נשא אחיתופל קל וחומר ואמר ומה לעשות שלום בין איש לאשתו, אמרה תורה שמי שנכתב בקדושה ימחה על המים, לעשות שלום לכל העולם כולו על אחת כמה וכמה. והקשה הגר"י ענגיל (גליוני הש"ס שם), דהלא משה רבינו עבד מעשה כיוצא בזה שהוציא ארונו של יוסף מן המים ע"י שם, כדאיתא בילקוט (בשלח רמז רכ"ז), ואם כדי לקיים צוואת יוסף הותר לו זה, כל שכן משום פיקוח נפש של כל העולם כולו. ותירץ וז"ל: אולי קודם מ"ת שאנני, דהיה להם דין בני נח, ובן נח אין מצווה על לאו דמחיקת שם. ואף דמשה רבינו קיים ודאי כל התורה עד שלא ניתנה, מ"מ היה זה רק ממדת חסידות, ולכן אין ראייה ממה שהותר לעבור על מדת חסידות להשתא דאיכא לאו גמור ד"לא תעשון כ"י'.

לזכות גבריאל בן עליה להצלחה בכ"ע

ואיש את קדשיו לו יהיו וגו' איש איש כי תשטה אשתו וגו' כה תברכו את בני ישראל. יש לפרש סמיכות פרשת תרומות ומעשרות לפרשת סוטה ופרשת ברכת כהנים, דהנה אמרו חז"ל (ברכות סג.): אם אתה מעכב מתנות

שאם יזכרהו תמיד לא יטבע, וזה שנאמר (שמות ב:): 'ותקרא את שמו משה כי מן המים משיתיהו', ד'מה"ש' בהיפוך אותיות הוא 'משה', ויתכן דכתב משה רבינו שם זה ובכחו צף ארונו של יוסף. אך כאן אי אפשר לכתוב שם זה, כי דוד המלך רוצה להוריד המים ולא להציק, וצריך לכתוב שם מפורש דאית ביה איסור מחיקה, עכ"ל. וראה דברי תורה (מונקאטש, ח"ה אות ס"ב).

ד וכ"כ שם הערוך לנר וז"ל: קודם מתן תורה היה ועדיין לא נצטוו משה על איסור מחיקת השם, ואפילו קיים המצות כאינו מצווה ועושה, עם כל זה בשביל שבועת יוסף לא היה יכול להחמיר, עכ"ל. והגה"ח שמואלביץ (שיחות מוסר מאמר ל') הקשה, דהא קודם מתן תורה לא היה משה מצווה לקיים השבועה ליוסף, ואיהו עדיפות יש לקיים את השבועה ולעבור על מחיקת השם (אבל במשנה למלך פ"י מלכים ה"ז צידד לומר, דבני נח מזהירים לקיים שבועתם אפי' בדבר הרשות, דזה נכלל באיסור של ברכת השם). ותירץ, דאמנם אחר מתן תורה אי אפשר לעבור עביירה כל שהיא משום חשבונות של מצוה, אבל קודם מתן תורה ניתן להם האפשרות לחשב הפסד מצוה כנגד שכרה, וידע משה רבינו דעדיף לקיים שבועת יוסף ולעבור על מחיקת השם.

לכבוד מערכת 'מליצי יושר'

תורות בלי שיעור על גליון הנפלא
שאתם מזכים את כלל ישראל
מידי שבוע בשבוע.

וזאת למודעי, כי אני מדפיס בכל
שבוע מאה וחמשים צילומים
מהגליון שלכם ומפיץ אני אותם
בבתי מדרשים במקום מגורי.

מצו"ב קוויטל שלי, ובקשתי
להזכיר אותי ומשפחתי בציונים
של הצדיקים, כי מה שאני עושה
שוה יותר מנתינה של 250 דולר
להגליון

כל טוב
מ.ה. בני ברק

נ.ב. רציתי לעורר המעיינים
בגליון, לא ללמוד הדברים
בקריאה בעלמא, כי אם להוציא
הדברים בפה, כי זה החיוב של
לימוד התורה לכתחילה. ועוד,
דוה גורם ששפתותיהם של
הצדיקים דובבות בבית דין של
מעלה ומליצים טוב בעדינו
להתברך בכל מילי דמיטב.

האמיתית אשר משם חוצבה נפשו, ותהיה צרורה
בצרור החיים, וישמח בכל עמלו שכר מצוותיו
ותורתו ולא יצטרך עוד לבוא בגלגול, וכן נמצאים
צדיקים גמורים שתקנו עצמם לגמרי ולא צריכים
לבוא בגלגול.

ומבואר דצדיקים גמורים כדוד המלך ודניאל הוצרכו
להתבשר שינוחו על משכבותם בעוה"ב, ולא יצטרכו
לחזור בגלגול, כמו שאמר הכתוב 'שבתי בבית ה' כל
ימי חיי', ונתבשר דוד ע"י אביגיל שאמרה לו 'זהיתה
נפש אדוני צרורה בצרור החיים'. וא"כ אנו מצינו ב'
מיני צדיקים: אחד שתיקן הכל והוא נכנס במקומו
בגן עדן, ואחד שנכנס לגן עדן במדור בפני עצמם לפי
שעה עד שיחזרו לבוא בגלגול. וזה ודאי שהצדיק
האמיתי שלא צריך לחזור בגלגול, הקב"ה שמח מאד
לגן עדן לפי שעה, אין כל כך שמחה שהוא בא, דכיון
דצריך לחזור עוד פעם בזה העולם לסבול צער החיים
בזה העולם, ועוד פעם לעבור בנסיונות וצער מיתה,
ואח"כ עוד פעם דין וחשבון, וא"כ זהו קשה מאד
להצדיק ולהקב"ה.

ולפ"ז מפרשינו הגמ' (מ"ק כה): רוכב בערבות שש
ושמח בבוא אליו נפש נקי וצדיק. וקשה דאיך יש
שמחה שנפטר הצדיק. אבל כפי שנתבאר שהצדיק

האמיתי נתבקש בישיבה של מעלה ויקבל חלקו בגן עדן ולא יצטרך לחזור
בגלגול, ולא יצטרך לסבול הגלגולים וצער החיים בזה העולם. ועוד יותר,
שבזה הנשמה קיים ציווי הבורא עולם, ועשתה מה שמוטל עליה, ולכן
הקב"ה שמח. ולמה מדייק 'רוכב ערבות', כיון ד'ערבות' זהו המקום שגנוזים
נשמותיהם של הצדיקים.

וגם מבואר בזה הסתירה שבחז"ל ממקום אחר שאמרו דקשה מיתתן של
צדיקים לפני הקב"ה יותר מחרבן בית המקדש, וזהו סתירה למה שמבואר
במ"ק שהקב"ה שש ושמח בבוא אליו נפש נקי וצדיק. אבל כפי שמבואר
זהו מתורן, דכיון שכאן מדובר בצדיק אבל צריך עוד פעם לבוא בגלגול, ואז
זהו באמת קשה לפני הקב"ה יותר מחרבן בית המקדש.

ולענ"ד מדויק מאד הלשונות חז"ל, דבמוע"ק אמרו הלשון 'נפש נקי צדיק',
ורק ה'נפש' יכול לחטוא, אבל הנשמה אינה חוטאת, ולכן מדויק הלשון 'נפש
נקי', שאפילו הנפש היה נקי בלי חטא, וזהו 'נפש נקי', והלשון 'צדיק', היינו
שלא די שלא חטא, אלא גם קיים כל מה שמוטל עליה וזהו 'צדיק', ולכן זהו
השמחה. ואילו איפה שאמרו שקשה מאד לפני הקב"ה סילוקם של צדיקים,
לא כתוב 'נקי' אלא סתם צדיקים, דכיון שהיה לו רוב מצוות הוא נקרא
'צדיק', אבל לא נקי לגמרי כמו הצדיק האמיתי הנקרא 'נפש נקי צדיק'.

ועוד מדויק שאיפה שהקב"ה 'שמח', מדויק הלשון 'צדיק', ואיפה שקשה לפני
הקב"ה, מדויק הלשון 'צדיקים'. ולפי ה"ל מובן, שהצדיק האמיתי בדרך כלל
נמצא צדיק כזה בכל דור, וכמו שהבאנו לעיל שהבטיחו לדוד המלך
ולדניאל שלא יצטרכו להתגלגל, וא"כ אין הרבה צדיקים כאלו, אלא אחד,
ולכן אומר הלשון 'נפש נקי צדיק', שזהו רק צדיק אחד בדור. ואיפה שאמרו
'צדיקים', מפני שיש הרבה צדיקים, שבאמת הם צדיקים, אבל צריכים עוד
לחזור בגלגול וכאלו יש הרבה, ולכן אמרו 'צדיקים'. (ש"ת סי' ל"ז).

עשינו מה שגזרת עלינו אף אתה עשה מה

שהבטחתנו!

פאר א נדבה פון \$250 פאר גליון מליצי יושר

וועט מען מודיע זיין ביי די ציונים פון די פלאצקע גאון - ווארשא,
אבני נזר - סוכאטשוב, צדקת הצדיק - לובלין, ילקוט סופר - פאקש,
לב העברי - הר הזיתים, ר' יוסף ענגיל - ויען, בן לאשרי חזון יחזקאל
שערי זבול - הר המנוחות

אז איר האט מקיים געווען די צוואה, און יעצט איז די צייט פאר זיי
מקיים צו זיין זייערע הבטחה!

געדענקט "מקח בלייבט מקח"!

gilyonmy@gmail.com 732-510-0560

הכהן, חייך שתצטרך לבוא אצלו ולהביא לו את
הסוטה. והקשו המפרשים, דמה חטאה האשה שאין
בעלה נותן תרומות ומעשרות.

ויש לומר דרז"ל דרשו (סוטה ג.): 'כי תשטה', שנכנסה
בה רוח שטות, ע"ש. ומכלל שקודם היתה פקחת, ומה
היתה הפקחות. ויש לומר, דהנה אמרו (תענית ט.):
'עשר בשביל שתתעשר'. וכ"כ רש"י כאן: איש אשר
יתן לכהן, לו יהיה ממון הרבה. והנה ידוע גם מה
שאמרו (ב"מ נט.): אוקירו נשייכו כי היכי דתתעטרו.
(כבדו את נשותיכם, כי על ידי כך תתעטרו). ולכן
האשה הפקחת טוענת ואומרת לבעלה: למה לך לתת
את הונך לאחרים בכדי שתתעשר, מוטב תקנה לי
בגדים יפים ותכשיטים, דגם עי"ז תתעשר, ויהיה
הכל בביתנו. והבעל חושב דהצדק עמה, ועושה
כעצתה, ובאמת הוא כמו שאמרו חז"ל שנתעשר על
ידי זה.

אמנם החילוק העשירות הבאה מברכת ה', דכתיב ביה
'ברכך ה', ודרשו רז"ל (במדבר רבה פ"א ה'): 'ברכך'
בממון, שתתעשר. 'וישמך' מן המזיקין שלא ישלטו
להזיק ממונך, משל למלך בשר ודם שנתן הון לאוהבו,
פגעו בו ליסטים והרגוהו וקפחו ממונו, היכן הוא
והיכן מתנתו, ברם כאן ה' הנותן והשומר, ע"כ.
משא"כ העושר הסגולי הבא על ידי שמכבד את אשתו,

אין לו שימור, וישמן ויבעט ונתדבקו המזיקין בו, ופיתוהו להיות רועה זונות
ועולים ומקטרגים אותו ונוטלין את ממונו, כדכתיב (משלי כט ג): 'רועה
זונות יאבד הון', ומדחי אל דחי ילך עד שבא לעניות רח"ל, כדכתיב (שם
ו: כו): 'כי בעד אשה זונה עד ככר לחם', וידוע אומרם (סוטה י): כל המזנה,
אשתו מזנה עליו, דבעת שהיא רואה עניות בעלה שבא כיון שהוא רועה
זונות, לכן היא ממאסת אותו, ורודפת אחר מאהביה.

והנה אם היה לו כסף, היה מגרשה, כדכתיב 'כי מצא בה ערות דבר ושלחה
מביתו, אבל היות שאין לו כסף, מוכרח להביא אותה אל הכהן. והגם שאין
לו תועלת מהבאה להכהן, דהרי אמרו חז"ל (יבמות נח). דבזמן שאין האיש
מנוקה מעוון אין המים בודקין את אשתו, אבל לפחות נוקם בה שהביאתו
היא למצב כזה, וזה שדייק רש"י 'להביא את הסוטה', דאין לו תועלת אלא

לזכות מ.ב.ה.פ. להצלחה בכ"ע

קדוש יהיה גדל פרע שער ראשו. הרמב"ם (פ"ה הלכות נזירות ה"ד) פסק
שתגלחת בפועל לא מעכבת, וגם אינו לעיכובא שיהא ראוי לתגלחת, דאין
צריך שיהא לו שער. ויש לעיין דכיון שתגלחת בפועל לא מעכבא, וגם אינו
לעיכובא שיהא ראוי לתגלחת, א"כ מדוע אם גלח בתוך מי נזירותו הדין
הוא דסותר שלשים, וצריך להתחיל הנזירות מחדש כדי שיהיה לו גידול פרע
של שלשים יום דחזי לתגלחת, הלא לא בעינן תגלחת בפועל.

ויש לומר כי באמת הרמב"ם (פ"ח נזירות ה"ה) שנקט להלכה שתגלחת אינה
מעכבת, וגם אינו לעיכובא שיהא ראוי לתגלחת, באמת סובר דהטעם
שתגלחת בתוך ימי הנזירות סותרת שלשים, אינו משום שיהיה לו גידול פרע
של שלשים יום דחזי לתגלחתו. אלא דסובר דהא דכתיב 'קדוש יהיה גדל
פרע שער ראשו', אינו רק איסור עשה, דאסר בתגלחת. אלא זה גם מצות
עשה, דזה בין איסור עשה, ובין מצות עשה, וקיום מצות עשה של 'גדל פרע
שער ראשו' מעכב, דאם בטל האי עיקר שהוא חלק מקיום מצות הנזירות,
אז צריך להתחיל מחדש".

לזכות מ.ב.ה.פ. לזוהר ג בקרוב וביניקל

תיקון הנשמות. הנה האדם אפילו צדיק אם הוא עדיין לא השלים תיקון
נפשו, מכניסים אותו בג"ע לפי שעה במחיצה הראויה לו לפי מעשיו, עד
שיבוא בגלגול בעוה"ב כדי להשלים תיקון נפשו ולמרק מיעוט עוונות שבידו,
וכן ע"ז מחזירים אותו בגלגול פעמים רבות עד שלא ישאר עליו כל שהוא
חטא, וגם ישלים תיקון נפשו ויזדכך בתכלית הזיקוק, ואז יזכה למחיצתו

ה עיקר היסוד דזה בין מצות עשה ובין איסור עשה, מבואר גם בחידושי הגר"ח (יבמות ה.),
ובחידושי הגר"מ והגר"ד (הל' נזירות פ"ז הט"ו).

הרה"ק רבי מנחם מענדל ב"ר יוסף מרימנוב ז"ע אמר:

בעודי בחיים אני מנענע עם כל העולמות, ולאחר פטירתי אחזיק טובה למי שידליק נר לטובת נשמותי (ספר מנחם ציון).
נתפרסם ע"י הרה"ח המפורסם ר' מרדכי יצחק סאמעט שליט"א